

DE AVONDBODE

ABONNEMENT

AAR HET BUREAU VAN HET BLAD,
Wapenstraat, N°. 206.
In bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.

Brieven, Gelden, enz., moeten franco
worden ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

PRIJZEN

VOOR 3 JAAREN.

te Amsterdam..... f 7.—
en Buitensteden franco..... f 8.—

Advertentien.

ZEVEN REGELS of minder..... f 1.75.
Elken regel meer..... 25.
ZAKEL voor elke advertentie en herhaling..... 35.

voor Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en
Wetenschappen.

21 November 1838.

Zoo is dan het vierde eener eeuw thans verlopen, sedert, in November 1813, het stoutmoedige besluit des volks, om het Fransche juk af te schudden, om de onafhankelijkheid des Vaderlands te heroveren, en om de regering van het doorluchtig Huis van Oranje op den duurzaamsten voet te helpen herstellen — een besluit, tot welks uitvoering de bevolking van Amsterdam, op den 15 November 1813, het eerste sein gegeven en het eerste standaard opgestoken had — bevestigd en bekroond werd, door de stoutmoedige daad van Adam Frans, Baron van der Duin van Maasdam en Gijbert Karel, Grave van Hogendorp; welk tweetal om hunne deugden vererde, om hunne gehechtheid aan Vaderland en Oranje verzuimde, en voor geen gevaaren terugdeinzende Nederlanders, tot redding en behoud der goede zaak, geen zwaarigheid maakten, om, met gevaar van bezittingen, leven en eer, zich, in naam van Z. H. den heere Prins van Oranje, te vereenigen tot een algemeen bestuur der Nederlanden, en als zoodanig, hoevel ontloot van wapenen, krijgshoofden, manschappen, en geldmidelen, eene oorlogsverklaring tegen den verwinnaar der wereld uit te vaardigen, in de heldhaftige, aandoenlijke, en onvergetelijke afkondiging: «Nederlanders! Het oogenblik is geboren, waarop wij ons Nationaal bestaan herstellen — van dit oogenblik af zijn onze ketenen afgeworpen. — Wij ontslaan al onze landgenooten van den eed van trouw en gehoorzaamheid, aan den Keizer der Franschen gedaan. — Wij verklaren tot verraders van het Vaderland en rebellen tegen de wettige nationale Regering, dezulken, die aan het Fransche bewind, deszelfs ambtenaren of gedelegeerden eenige gehoorzaamheid betoonen.» — Van af dat gezegend oogenblik, tot welks ontstaan Leopold, grave van Limburg Stirum, aan het hoofd van een aantal zijner onderhebbende officieren, en andere voor Vaderland en Oranje ijverige mannen, door zijne uitnoodiging aan het onsterflijke tweemanschap, om zich, in den toenmaligen algemeenen nood, aan het hoofd der beweging te plaatsen, de verheven aanleiding gaf; — van af dat oogenblik, zagen wij, waren onze ketenen verbroken, was de heerschappij der vreemdelingen op dezen vrijen grond vernietigd, was de zelfstandigheid des Vaderlands hersteld, en de wettige Regering onzer geliefde vorsten voor alle eeuwen weder gevestigd.

Wij groeten u, gij, groote, gij schoone dag van herschepping en wedergeboorte! Wij groeten u, onvergetelijke dag, die zoo vruchtbaar waart in heilrijke uitwerkingen, als groot in bewijzen van vaste beslotenheid tot daden! Wij groeten u, dag, die zoo rijk zijt aan herinneringen, dat elk, die u heeft mogen beleven, en een vaderlandsch hart in den boezem draagt, uwe herdenking de borst van edele fierheid voelt zweelen, en te vergeten poogt de tranen van aandoening en geestdrift te onderdrukken, die, gelijk toen, ook nu nog aan zijne oogen ontspringen! Na vijf en twintig jaren, na het geheele vierde gedeelte eener eeuw van herwonnen vrijheid, welvaart en geluk, begroeten wij u, als de schoonste feestdag, die immer voor Nederland konde opgaan, en den Almagtigen Bestuurder van de lotgevallen der volken en staten dankende, voor den zegen, dien gij hebt aangebracht, bidt geheel Nederland, dat uwe gedachtenis moge voortleven van geslacht tot geslacht, en, dat, gelijk wij, ook de late nakomelingschap in het bezit blijve van die onwaardeerbare zegeningen, en dezelve, gelijk wij, dankbaar blijven waarderen.

Maar, hoe zou hij immer kunnen vergeten worden, die dag van wedergeboorte, uit den rampzaligsten, vernederden, en verachtsten toestand, in welken ooit een volk was weggezonden. Of staan zij niet geboeckstaafd in de geschiedenis, die dagen van ellende en smaad, welke den 21 November 1813 zijn voorafgegaan? Bewaart niet de onvergankelijke, gezegende letter de treffende taferelen, in welke redenaars en dichters het afzigtige beeld onzer vernedering en armoede hebben geschilderd? Bestaat niet in schrikbarende overleveringen het verhaal van hetgeen zij onderzochten hebben, die, met ons, het ongelukkige en gebate tijdvak beleefden, toen Nederland onder het juk der Fransche overheersching en willekeurige heersching ging? Een treurig genoegen is het bovendien, van die dagen van onheil en smaad, door zoo vele jaren van glorie en welvaart opgevolgd, te gedenken.

Ontzettend, inderdaad, was die tijd onzer vereeniging met het Fransche Keizerrijk; wij herinneren ons nog levendig den algemeenen en diepen rouw, die alle de gemoeiden innam, toen ons volksbestaan met onzen naam

vernietigd werd. Maar, die inleiding van het driejarige treurspel gaf slechts eenen flauwen voorsmaak der jammeren, die zijne volgende bedrijven zouden bevatten. Toen overstroomde een heerleger van uitgebonden en vrekke Fransche tolbedienden en ambtenaren onze gewesten; alle de Engelsche goederen, die Nederlandsche kooplieden in bezit hadden, werden openlijk verbrand; van de Koloniale waren werd de helft gevorderd als belasting; de vereenigde regten werden ingevoerd en de Tabakshandel tot een monopolie voor het bewind gemaakt; de drukpers werd aan zware banden gelogd; woorden en daden werden bespied en afgeluisterd; het lager onderwijs werd door eene drukkende belasting tegengewerkt; aan de Keizerlijke Universiteit werden onze lagere en onze Hoogescholen dienstbaar gemaakt en onderworpen; vreemde wetten, losbandige zeden, en eene vreemde taal werden ons opgelegd en onghewogen; onze dijkwerken en zeeweringen werden zoodanig verwaarloosd, dat de grond onzer geboorte als aan de golven werd toegewijd en prijs gegeven; alle handel en scheepvaart werden zoodanig vernietigd, dat Amsterdam op den stroom van het Y, welker de golvende verzamelaars van alle de koopvaardijsschepen der aarde, in 1812 niet meer dan slechts één enkel schip in zijne laag aanschouwde.

Geen wonder dan ook, dat openlijke armoede en verborgene behoefte schier alle de huisgezinnen deden kwijnen; dat het gebrek aan middelen, om in de noodige herstellingen te voorzien, zelfs in de beste buurten ook van voornamen steden, huizen en woningen deed instorten, waarvan de standplaatsen vervolgens ledig bleven, terwijl in de mindere buurten, op diezelfde wijze geheele rijen van weleer dicht bevolkte verblijven tot ledige erven en naakte vlakten werden. Zoo vertoonden zich de sporen van het plaats hebbende, naast de voortteekenen van nog erger verval, terwijl de wreedheid met hare bloedige klauwen nog dieper in den boezem greep, door middel van eene gevloekte conscriptie, die zonder menschelijkheid de zonen van het ouderhart afscheurde en ter slagbank voerde niet alleen, maar ook door de schrikbarende ligting van 2 van elke honderd zielen, om eenmaal het gehate juk weder af te schudden voor het ongelukkige vaderland schier ontmeest maakte. Eene zaligheid onder die omstandigheden ware het geweest, indien nog het beklende hart zich in klagen, verzuhtingen en gebeden, had mogen lucht geven. Maar de klagen bragten den kerker, en waar de moed somwijlen zich durfde vertoonen, volgde de dood. Rampzalige tijden, neen, gij zult nimmer uit ons geheugen gewischt kunnen worden!

Dankbaar, onuitsprekelijk dankbaar en vrolijk herdenken wij daarentegen den 21 November 1813, dien eersten bevestigenden dag van onzen nieuwen dag van vrijheid, zelfstandigheid en geluk; toen de bezielende stem van aanzienlijke vaderlanders ons tot daden oiep, en het levendig makend woord «Oranje!» weder vertrouwen en moed in alle harten opwekte, alle vroegere partijschappen deed vergeten, en alle wenschen, alle bedoelingen vereenigde in het, onder opzien tot God, algemeen gevatte besluit, «Lands vrijheid te heroveren, het geliefde stamhuis onzer Vorsten in de regering te herstellen of — met het vaderland te vergaan.

Zijn zij vervuld geworden, die vriendelijke en streelende uitzigten, welke deze dag van grootheid en vreugde ons heeft voorgespiegeld? — Men vrage dat aan onze bloeiende steden, in welke geen woning ledig staat; aan onze fabrieken, die talloze handen werk, talloze monden brood geven; aan onze havens, met schepen uit alle werelddreken gevuld; aan onze voorraadschuren, volgestapeld met alle vruchten en voortbrengselen der aarde; aan onze markten, door alle vreemdelingen om strijd bezocht; — men raadplege den toestand onzer legers en vloeten; de gevestigdheid van ons openbaar credit, in weêrwil van de aanvallen, die er tegen gericht worden; de aching en het ontzag, dat wij den nagehuur inboezemen, in weêrwil van de schokken en beproevingen, waaraan het vaderland is blootgesteld; — men ga te rade met zijn eigen geweten, raadplege onpartijdig de algemeene gevoelen der natie, en — antwoorde dan zelf.

Heil, drierwef heil, Nederland! land onzer geboorte, dierbaar land, door nederige, maar werkzame vaders aan de Zee ontwoekerd, en door kloekke, heldhaftige vaders, met Oranje, aan den bloedigen schepter van Castilië tot vrijheid en grootheid ontscheurd! Heil U, met dezen vijf-en-twintigsten verjaardag van het heugelijk tijdstip onzer wedergeboorte! Heil U, dat gij dezen dag nog beleeft, met den Vorst, wiens verheven naam in 1813 uwe hoop, uwe kracht, uwe redding, uw behoud was! Het vierde gedeelte eener

eeuw is voorbij, en nog staat hij aan uw hoofd, sterk door uwe liefde; gelijk gij sterk zijt door hem; sterk vooral, door het besef en de overtuiging, vervuld te hebben, hetgeen hij beloofde, toen hij, in het Vaderland teruggekomen, U toeriep: «Mijne voorouders hebben Uwe onafhankelijkheid doen geboren worden. De handhaving daaraan zal «de nimmer ophoudende taak van mij en de mijnen zijn. — Ons gemeen «en enig doelende moet zijn, de wonden van ons dierbaar Vaderland te «heelen, en hetzelfde in zijn vorigen luister en aanzien te herstellen. — «Geen pogingen zullen van mijnen kant en van dien van de mijnen on- «bepreeld gelaten worden, om Uwe onafhankelijkheid, Uw geluk en «voorspoed te verzekeren en te bevestigen.»

Heil ook, drierwef heil, den Koning, die zulk een besef, die zulk eene overtuiging, door den bijstand des Allerhoogste, mag omdragen! Het moet Hem een welbehagen zijn, aldus den 21 Nov. 1813 te herdenken, en terug te zien op het vierde gedeelte der eeuw, dat sedert verlopen is. Dat welbehagen zij duurzaam, en werpe op den stormachtigen avond zijns werkzaam en heilzamen levens eenen aangename glans! Duurzaam ook zij de dankbaarheid en gehechtheid zijns dor met hem wedergebornen volks! Deze wenschen, uit onze dankbare herinneringen voortgekomen, dragen wij den Hemel op, met het vurig gebed, dat de Wijze en Almagtige Bestuurder onzer lotgevallen het Vaderland meer en meer in aanzien en welvaart doe toemen, en den berninden Koning voor het Vaderland en zijn Doorluchtig Huis nog lang in het leven behoude! — Zoo viere wij, en met ons de natie, den vijftiengestigsten Verjaardag van den 21 November 1813.

NEDERLAND.

AMSTERDAM 20 Nov. Naar men verneemt, is er gisteren een kabinetsraad bij Z. M. gehouden.

Sedert de laatste opgaven zijn van de groote of zoutharingvisserij nog aangekomen: van den 4 tot de 10 dezer ingesloten, 39 schepen, te weten 37 te Vlaardingen, (waaronder de laatste van Middelhamis) en 2 te Maassluis, allen tweede reizigers, te zamen met 540 lasten. Van den 11 tot den 17 dezer ingesloten, 13 schepen, te weten, 10 te Vlaardingen en de 3 laatste van Maassluis, mede allen tweede reizigers, te zamen met 141 lasten. Van Vlaardingen is de laatste tweede reiziger binnen gaats en nog één derde reiziger in zee.

Naar men verneemt, zijn thans de corpsen mobile schutterij bepaald, waarbij, alsmede het tijdstip waarop, ingevolge de door het algemeen bestuur gegeven voorschriften, de schutterijpligten, behoorende tot den eersten ban der ligting van 1838, moeten worden ingelijfd. Tevens verneemt men, dat de wijze van indeling en het zenden met onbemand verloop, op dezelfde wijze zal geschieden, als zulks in het verleden jaar heeft plaats gehad, daar ook in dit jaar de in te deelen landelijke schutters voorerst niet zullen worden gekleed.

Naar men verneemt zijn dezer dagen benoemd tot scheepsklerken in het vaste corps schrijvers der Nederlandsche marine, om in dienst te treden met den 16 dezer, de heeren J. J. Winsor, R. A. W. Jacobsse, H. C. J. van Es, J. C. Schmit, J. J. Hoogstraaten en C. Tromp Cz.

Sedert de laatst gedane bekendmaking (zie nummer 291 van den Avondode, 3de Editie), zijn door de belanghebbenden geligt de navolgende door Z. M. verleende oetrotroijen:

Een oetrotroij in dato 6 Maart 1838, voor den tijd van tien jaren, van af den 28 Dec. 1836, verleend aan E. A. Dietz te Brussel, domicilium verkozen hebbende in het logement *het Keizershof*, te 's Gravenhage, op de invoering van een' nieuwen stoomseleper en van nieuwe rijtuigen, geschikt ten gebruik op gewone wegen.

Een oetrotroij in dato 17 Julij 1838, voor den tijd van vijftien jaren, verleend aan A. Buchanan, woonachtig te Catherine in Schotland, domicilium verkozen hebbende bij mr. A. M. C. van Hail, advocaat te 's Gravenhage, op de uitneming van zekere verbeteringen in de werktuigen, welke gebezigt worden tot het spinnen van katoen, vlas, enz.

Een oetrotroij in dato 25 Julij 1838, voor den tijd van tien jaren verleend aan R. W. Ulling te Londen, domicilium verkozen hebbende als voren, op de invoering van eene nieuwe en verbeterde zamenstelling van stoomketels en werktuigen, waardoor eene bewegingskracht wordt voortgebracht, die geschikt is tot het ploegen en eggen en andere tot den landbouw behoorende verrigtingen.

Eene stem antwoordt eindelijk: «IK!» Het is die van PIERRE BLUTEAU. De brave man dringt zich door de menigte, en vat CATHERINE'S kleine hand. Zij slaat schroomvallig hare zwarte oogen op haren beschermvader, buigt haar voorhoofd op de hand, die de hare in zich sluit, en drukt er vervolgens hare rozenlippen op, ten teeken harer dankbaarheid. Haar pleegvader verwijderd zich met haar onder de zegeningen der aanwezige geloovigen, en geleidt haar naar zijne woning in de wijk van *St. Gerwaits*.

Vrouw YVESTE zat stilzittend haar vlas te spinnen, aan het venster met perkamenten ruiten. Bij het inkomen van haren man, staakt zij haren arbeid, gaat nuzzaam der jonge wees te gemoet, welke zij reeds had toegestemd als kind aan te nemen, en ontvangt haar met eene hartelijke omhelzing, terwijl zij spreekt: «zijt gezegend, allerlieftste meisje, ik omarm u als uwe moeder.»

CATHERINE weende, in weêrwil van hare vreugde. Het woord *moeder* deed haar hart bloeden, bij de herinnering, dat zij hare eigene moeder nimmer meer op aarde zou wederzien.

II.

De zon was zoo even ter kinnne opgestegen; de groote hoofdkerk werd door hare eerste stralen verlicht. Eene jonge dochter lag op hare knieën, aan de trappen van het altaar eener zijdkapel, en volgde aandachtig met hare gebeden de onderscheidene gedeelten van de misdien. Het aankomen eens jongelings scheen haar te verontrusten. Hij nam zijne plaats aan hare zijde. Te midden der godsdienstplegtigheden, waagde hij het haar zijne liefde toe te fluisteren. «CATHERINE!» sprak hij, «wat zijt gij schoon in die hounding; men zou u voor eene biddende heilige aanzien.»

CATHERINE trok haren sluier verder over haar gelaat, en antwoordde niet. «Ach, ik bemijn u, ik bemijn u zoo zeer. Heel medelijden met mij!» «Schaamt gij u niet, JULIEN?» zeide nu CATHERINE, «deze heilige plaats met Godtergende woorden te ontwijden? Ik verzoek u, ga heen, of zwijg.»

«Nuch het eene, noch het andere.» «In dat geval,» hernam zij, «met een vast besluit, «zal ik u de plaats moeten ruimen.»

En zij wilde zich verwijderen. Doch JULIEN vatte haar bij de hand, en die niet loslatende, vóór dat zij zich onder de kerkdeur bevond, sprak hij

MINOELWERK.

CATHERINE DE BRAY.

Kronijk van de 14de Eeuw.

I.

Er was eene meer dan gewone beweging in de parochie van *St. Benoît*; eene menigte volks was zamengeschoold voor een huis van vrij aanzienlijk voorkomen; men stond gered om de deur daarvan, volgens het bevel van den schout der kooplieden, met zes ijzeren banden en twee groote hangsloten te sluiten; toen hoorde men eensklaps een jammerend geroep uit het binnenste der woning.

Een verward gemompel ontstond onder den volkshoop. «Wie zou dit verhoor des doods durven binnentreden?» vroegde een burgerman aan den naast hem staande.

«Ik zeker niet,» riep deze, een kruis makende; «want de duivel heeft van het huis bezit genomen en de zielen der twee overleden pest-kranken op zijne vleugelen weggevoerd.»

«Die pest is eene ziekte van den satan,» zeide een handwerksman; «die pest die schout heeft wel gekoll, dat hij de gewijde sloten aan het huis doet leggen. De tooverkollen zullen er dezen nacht komen vegen, en Saboth zal daarbij lichten.»

Onderwijl dit gesprek gevoerd werd, bleven de kreten aanhouden, gemengd met geweet en afgebroken woorden.

«Er is ongetwijfeld een menschelijk wezen in huis,» hernam de burgerman, «hien men PIERRE BLUTEAU noemde. «Komaan, makkers, laat ons helpen; wie wil mij bijstaan?»

Met deze woorden rukte hij den hamer uit de handen eens werkman, en daarmede naar het huis spoedende, beukte hij met zware slagen op de deur, totdat zij van hare hengselen week. PIERRE ging alleen binnen; geen der omstanders durfde hem vergezellen.

Hoe stond hij verbaasd, toen een heeldschoon veertienjarig meisje op hem toescilde, en zich smeekend aan zijne voeten wierp. Zij was in een wit

gewaad, met een' sluier van lijnwaad over het golvende blonde haar. PIERRE aarzelde geen oogenblik, om haar in zijne armen te nemen, en naar buiten te dragen. Het schoone meisje geleek een engel uit den hemel; het volk verstomde van verbazing.

«Groote Hemel!» riep eene vrome oude vrouw, die haren rozenkrans tuschen de dorre vingers aafdele. «Maar, lieve Heer! het is de jonge CATHERINE, de dochter van den overledene. Ik meende, dat zij zich op het land bevond.»

Inderdaad werd CATHERINE weldra door allen herkend, als het eenige kind van den sire en vrouwe DE BRAY, die beide eene prooi der heerschende pestziekte waren geworden.

Zij was in de armen van PIERRE bezwijmd; eerst na eene geruime poos weder tot kennis gekomen, rigtte zij zich op van de ruwe bank, waarop men haar geplaatst had, en liet het oog weiden over de menigte; met siddering zag zij de bliken van allen op haar gevestigd, en allengs kwam ook het volle besef der noodlottige wezenlijkheid haar weder voor den geest. Elke hamerslag trof haar in het binnenste der ziel; te vergeefs poogde zij hare smekende stem te doen hooren; zij zag den toegang tot de voorouderlijke woning voor altijd afgesloten. De pastoor der parochie, dien men had gaan roepen, nam de jonge wees onder zijne waardige bescherming, en zorgde vooreerst, om haar ten zijnen huisvesting te verleenen, tot dat zich daartoe eene andere gelegenheid zou opdoen.

Des anderen daags, zoo als het in gevallen van zoodanigen aard zijne gewoonte was, verhaalde hij de treurige gebeurtenis bij de predikatie aan de gemeente, en vroegde, of iemand onder de tegenwoordigen zich tot de heftigdaad genoopt gevoelde, om zich der wees aan te trekken. Middelerwijl lag CATHERINE aan den voet des kansels op de steenen geknield in de innigste gebeden.

Geen antwoord volgde op de liefdeswoorden des priesters. Na eenige minuten wachtn, herhaalde hij, met beklende stem, zijne toespraak. Hoe! zal niet éne grootmoedige stem zich laten vernemen onder de hier vergaderde menigte, die nogtans het beroep op hare christelijke pligten gehoord heeft! Zal er niemand zijn, die eene bete broeds heeft voor de ongelukkige spruit van een edel geslacht, ouderloos, en zonder alle hulp en bescherming!

Een octrooi in dato 26 Julij 1838, voor den tijd van vijftien jaren, verleend aan W. F. Camp, 2den kapitein-ingenieur, in garnizoen te Vlissingen, op de uitvinding van een verbeterde brandingswijze en van eenen verbeterden oven tot bereiding van kunst-pouzzolane.

Een octrooi in dato 29 Aug. 1838, voor den tijd van tien jaren, verleend aan P. A. G. M. F. Gillet, woonachtig te Marseille, domicilium verkozen hebbende bij C. C. Uhlenbeck te Amsterdam, op de invoering van eenen nieuwe handelswijze om suiker te zuiveren en te clarifiëren.

Een octrooi in dato 6 Sept. 1838, voor den tijd van tien jaren, verleend aan J. L. Margary, woonachtig te Londen, domicilium gekozen hebbende bij mr. L. Keijzer, advocaat te Amsterdam, op de invoering van een middel om plantaardige stoffen in het algemeen, en hout, linnen, touw en papier in het bijzonder, voor bederf en verrotting te behoeden.

Een octrooi in dato 11 Sept. 1838, voor den tijd van vijftien jaren, verleend aan S. Stratingh Ez. te Groningen, op de uitvinding van een electro-chemische vervaardiging van zuiver loodwit.

Een octrooi in dato 25 Sept. 1838, voor den tijd van vijf jaren, verleend aan J. P. Trousselot te Rotterdam, op de uitvinding van een verbeterd keuken-formis of zoogenaaide cuisinière.

Een octrooi in dato 25 Sept. 1838, voor den tijd van vijf jaren, verleend aan F. Dobbelaer te Rotterdam, op de uitvinding van eenen nieuwen kolom-lagebel met een vuuroven, cylinder, en vier separatiebladen tot bezuiniging van brandstof, vermeerdering van warmte en bevoelving tegen brand.

De Leidsche Courant van gisteren bevat, onder hare Mengelingen, het navolgende haar ingezonden stuk, getekend: LEIDEN, Nov. 1838, P. W. Korthals, Lid der Natuurkundige Commissie.

Nadat Marsden, in zijne History of Sumatra, ten gevolge der waarnemingen van Robert Nairne, medegedeeld had, dat de Ophir der Europeanen of Geonong Passaman der Maleijers, op dat eiland gelegen, 4219 Nederl. ellen of 13,442 Rhijnl. voeten hoog was, en dus de Tenariffe in hoogte overtrof, werd deze opgave in alle werken van natuurkundige aardrijkschetsing overgenomen. Bezelve werd onlangs door mijnen ambtgenoot, den heer L. Horner, aan de waarheid getoetst, die, in gunstiger omstandigheden, dan de heer Muller en ik, de binnelanden van Sumatra onderzochende, gelegenheid vond om dezen berg te bestijgen. Volgens zijn edelens schrijven reisde hij van den voet tot den top vier dagen, en ontam hem toen, door barometrische waarnemingen, zijnen meer dan vijftigjarige roem van den hoogsten berg van het bekende gedeelte des Archipels te zijn. Hij bezigde tot deze waarnemingen eenen barometer, naar het stelsel van wijlen den heer Horner, reisgenoot van den beroemden Krusenstern, vervaardigd, welke wij dikwerf met Fortinsche en Newmannsche werktuigen vergeleken hebben, en door deze waarnemingen bleek, dat de berg Ophir 2927 Nederl. ellen of 9325 Rhijnl. voeten hoogte had, en dus 4117 Rhijnl. voeten beneden de algemeen aangenomen bepaling bleek.

Evenmin gelukkig was de heer Raffles in zijne opgave voor de meer zuidelijk gelegen bergen van Sumatra's binnelanden, daar hij ons voor den Merapi 4022 Ned. ellen (12,815 Rhijnl. voeten) en voor den Sago (Mont Kassoemba der Engelschen), 4572 Ned. ellen (14,567 Rhijnl. voeten) opgeeft. De berg Sago is echter niet boven de 1911 Ned. ellen (6000 Rhijnl. voeten), en de Merapi heeft, naar de waarnemingen van den heer Muller en mij, met Fortinsche en Newmannsche barometers, in 1834 genoten en, slechts 2998 Ned. ellen (9234 Rhijnl. voeten); terwijl die van den heer Horner, van 1837, hiervan weinig voeten verschilt. Volgens zijne opgave, is de Singalang de hoogste berg, en de op den top gedane waarnemingen geven voor denzelfden een hoogte van 2936 Ned. ellen (9355 Rhijnl. voeten).

DEVENTER 14 Nov. Enige studenten van het Athenaeum alhier hebben zich verenigd, om in den nacht van den 12—13 Nov. het verschijnsel der vallende sterren waar te nemen, dat sedert weinige jaren, de algemeene belangstelling tot zich trekt. In het tijdsverloop van 8 tot 2 ure hebben zij 109 dezer meteoren gezien; vooral tusschen 11 en 1 uur was hun aantal zeer aanmerkelijk. De waarnemingen werden toen onafgebroken voortgezet, en men zag er, volgens een opgave van den heer J. van Deiden:

Van 11 u.	— 11 u. 30 m.	22
11 u. 30 m.	— 12 u.	10
13 Nov. 0 u.	— 0 u. 30 m.	16
0 u. 30 m.	— 1 u.	10
1 u.	— 1 u. 30 m.	16

Omstreeks 1 u. 50 m. werd er één, in de richting van Cassiopea naar den Kleinen Beer waargenomen, welker helder en langdurig licht aller opmerkzaamheid wekte. Het was, zeggen de waarnemers, of er de Brink door verlicht werd.

In den nacht van 13—14 Nov. heeft men van 11 $\frac{1}{4}$ —12 $\frac{1}{2}$ uur, en dus in anderhalf uur, nog 51 meteoren gezien. Men kan dus rekenen, dat er gemiddeld telken 2 m. één vallende ster is waargenomen, hetgeen juist overeenkomt met de resultaten der waarnemingen, in den nacht van 12—13 Nov. 1836 te Deventer gedaan. Daar men nu, volgens Brandes, Quetelet en anderen, in gewone nachten niet meer dan 8 zulke meteoren in 1 uur waarneemt, verkrijgt daardoor de veronderstelde periodiciteit van het verschijnsel een grootere mate van waarschijnlijkheid. Het zou echter belangrijk zijn, om in den loop der maand December, bij donkere maan en helderen hemel, en dus onder gelijke omstandigheden, deze waarnemingen te herhalen. Dan zal men met meer grond kunnen oordeelen, of er, omstreeks den tijd van 12—14 Nov., werkelijk meer vallende sterren dan gewoonlijk worden waargenomen. Wij durven dit onderzoek aan den ijver onzer studenten met vertrouwen aanbevelen.

De waarnemers hebben, zooveel mogelijk, de baan der meteoren door middel der sterrebeelden, die zij doorliepen, aangewezen. Het blijkt daarmede, dat het meereendeel uit het beeld van den Leeuw zijn oorsprong nam. Deze overeenkomst met vroegere waarnemingen is belangrijk. Men herinnere zich, dat de voortgaande beweging der aarde om de zon dezer dagen naar de sterren van den Leeuw gericht is.

Met genoegen vermelden wij deze waarneming van eenige studenten, meest toekomstige rechtgeleerden, die, geheel uit eigen beweging, tot dat doel zich verenigden. Zij hebben daardoor aan de Regering eenen waarborg gegeven, dat de kosten, tot de inrigting van een Observatorium bestemd, niet vruchteloos zullen besteed zijn. Alsdan zal men het middel tot een nauwkeurige tijdsbepaling bezitten, en zijne waarnemingen in

met drift: «Thans kunt gij gaan, CATHERINE! maar ik volg u tot aan uw huis. Wee, aan wie het zou willen belleten!»

Zij versnelde hare schreden, steeds vervolgd door dien hartstogtelijken mensch, en hoorende, hoe hij, hijgende van woede, beurtelings smeekte en dreigde. Aan huis gekomen, ligte zij snel de klok, nijdde zich voor hem, met een fierheid, waarin zich nogtans eenig medelijden scheen te mengen, en sloot niet eene vlugge beweging de deur.

«En niet een enkel woord, niet éénen blik van liefde!» riep de ongelukkige JULIEN. «Ach, CATHERINE, gij zult mij beminnen, gij zult de mijne zijn, al moest ik, is het om rijkdom te doen, dien door roof verwerven. CATHERINE, CATHERINE, hoor mij aan!»

Met die woorden was hij aan het kleine venster van het vertrek der jonkvrouw getadert; doch het vertrek was ledig. Er was niet dan een papagaai, die hem met schelle stem en spottend nariet: «CATHERINE, CATHERINE!»

De lezer dient onderricht te zijn, dat sedert eenigen tijd twee broeders zich in de wijk St. Germain hadden gevestigd, JULIEN en MÉDÉRIC MARTARET. JULIEN was eenard of zondrager; MÉDÉRIC vogelaar op den Pont au Change. Beiden beminden CATHERINE, maar noch de een, noch de ander had hare wederliefde. JULIEN was driftig, hevig van aard; MÉDÉRIC zachtmoedig en gelaten. Terwijl de eerste CATHERINE met onstuimigheid vervolgde, sleet de ander zijnen tijd met al zijnen vogels den naam CATHERINE te leeren.

Eene onverwachte gebeurtenis had ten gevolge, dat beide broeders in merklijk aanzien kwamen. PHILIPPE VAN VALOIS was den 22 Augustus 1350 te Nogent le Roy, in het zes en vijftigste jaar, zijns ouderdoms overleden.

Bij de begrafenis des monarchs, had JULIEN de overwinning behaald, in een vechtpartij tusschen zijne gildegenooten en de boogschutters, om de beiderzijds elkander betwiste eer van het Koninklijk lijk te dragen. Zijne gildebroeders riepen hem daarop tot Koning der zondragers uit, droegen hem in zegpraal rond, en bepaalden, dat bij elke aanneming van eenen nieuwen gildebroeder, voor hinnen Koning een afzonderlijke schotel zou aangereg, hem een bloemruiker aangeboden, en twee malen, vóór en na den maaltijd, ter zijner eere gedronken zou worden.

oren-entstemming kon nu wegeven met die van anderen, in ons vaderland of ook elders gedaan, ten einde daaruit het verschil te bepalen, en bij gevolg den afstand dezer meteoren (van de aarde met eenige zekerheid te bepalen. Op deze wijze kan ieder, ook met geringe middelen, het zijne bijdragen, om onze kennis van den aard-dezer verschijnselen, die nog altijd hoogst gebrekkelijk is, te vermeerderen.

BRUSSEL 19 Nov. De Observateur Belge beweert, dat eenige leden van het Belgische Ministerie verklaard hebben, liever hun ontslag te zullen geven, dan zich aan de uitvoering der 24 artikelen te onderwerpen.

ENGELAND.

LONDEN 17 Nov. Volgens berichten uit Konstantinopel dd. 28 Oct. had de Sultan een doorsaand bewijs van den hernieuwden invloed van Rusland gegeven, door zijne vloot, welke met die onder bevel van den admiraal Stoppard verengd was, van derzelve kruistogt terug te onthieden.

Lord Pousonby en de Russische consul te Konstantinopel hebben brieven van Tabriz tot den 21 Sept. ontvangen; den laatstgenoemden werd, door den Russischen gezant, graaf Simonitch, van voor Herat gemeld, dat Hermann Shah, met 1,200 man, tot de belegeraars was overgelopen, waardoor de belegerden in Herat zoodanig verzwakt en ontmoedigd waren, dat zij zich vóór het einde der week zouden moeten overgeven.

Dat de heer McNeil, na zijne verklaring, om, bijaldien hij van den Shah geene stellige verzekering ontving, dat het beleg voor Herat binnen tien dagen zou worden opgeheven; hij zich verwijderen zou, nog niet vertrokken was, baarde bevreemding. De Engelse lezing van den toestand des Shahs voor Herat is echter geheel verschillend van het voorgemelde bericht. Het voortzetten der belegering door den Shah is ook geenszins als een bewijs van kwade trouw van zijnen kant te beschouwen, maar enkel het gevolg van de weigering der belegerden, om de voorwaarden aan te nemen, door den kolonel Stoddart aan beide partijen voorgesteld.

Persenen, die met de Britsche ambassade in Perzië in betrekking staan, beweren, dat de berichten, dd. 21 September, van kolonel Stoddart ontvangen, volkomen voldoende waren. Daarenboven melden de laatst van Trapezuut ontvangen brieven, dat de buitengewone afgevaardigde van den Shah naar Londen, op dezelfde reis derwaarts, te Erzerum is aangekomen.

Er wordt thans in Engeland veel gesproken van een plan, om de thans in gebruik zijnde taxafte der brieven aan de postkantoren af te schaffen, en alle brieven binnenlands om het even, of zij enkel, of wel dubbel zijn, en zonder onderscheid van den afstand, dien zij te reizen hebben, slechts met éénen stuiver port bij de verzending te belasten; zoodat, wanneer dit plan in werking mocht komen, een brief, mits een zeker gewicht niet overtreffende, voor éénen stuiver naar de verst afgelegene plaats in Engeland, Schotland of Ierland zal kunnen verzonden worden, zonder hem, die denzelfden ontvangt, iets te kosten. Om dit plan, door zekeren heer Hill gevormd, en in een door hem opzettelijk daarvoor geschreven werk, uiteen gezet, nader te onderzoeken, heeft het parlement een commissie benoemd; welke commissie, na een menigte personen, vooral kooplieden en fabrikanten, daarover gehoord te hebben, de voornaamste harer bevindingen thans in druk heeft uitgegeven. Het algemeen gevoelen is, dat er tegenwoordig tienmaal meer brieven langs alle ongeoorloofde wegen, dan door middel van den post verzonden worden, en dat dus 's lands inkomsten bij de laagst mogelijke briefport geene schade, maar veeleer voordeel zullen hebben, dewijl dan al die brieven per post zullen verzonden worden, en bovendien de goedkoopheid, gemakelijkheid en zekerheid van den post tot vermeerdering en uitbreiding van correspondentie aanleiding zullen geven. Het is opmerklijk, dat bijna in alle landen de inkomsten van het postwezen jaarlijks vermeerderen; terwijl daarentegen in Engeland, in weêrwil van de toeneming der bevolking, en dus ook van handel, vertier en correspondentie, die inkomsten steeds dezelfde blijven. In de Vereenigde Staten zijn ze in de laatste jaren meer dan verdrievoudigd, en in Frankrijk met 34 pCt. aangegroeid. Wij hebben nog vergeten op te merken, dat, volgens het plan van den heer Hill, de port eigenlijk niet bij de verzending aan het postkantoor zou betaald moeten worden, maar dat een elk verplicht zou zijn, zijne brieven in gezegeelde couverts in te sluiten, welke, van 's lands wege, voor eenen stuiver per stuk, overal verkrijgbaar zouden gesteld worden.

DUITSCHLAND.

REGENSBURG 10 Nov. De werkzaamheden aan het prachtig monument de Walhalla worden ijverig voortgezet. Het schoone Mausoleum, in den gothischen stijl, hetwelk de prins van Turn en Taxis, voor wijlen zijne gemalin, laat oprigten, en waarvan de kosten vermoedelijk 500,000 gulden, zullen belopen, zal binnen een paar jaren afgevoerd zijn. Dit kunststuk, zekerlijk een der fraaiste waerwerken van onze stad, wordt, door de liefhebbers der kunst, drok bezocht. De beroemde Sinterclenter, de eerste glasschilder in Beieren, houdt zich reeds sedert eenige jaren bezig, met de schilderstukken op glas, welke bestemd zijn, om in dat monument geplaatst te worden.

HANNOVER 12 Nov. Een der fraaiste huizen, in de Adolfsstraat, is voor Z. D. H. den prins van Solms aangekocht. Men verzekert, dat hij eerlang tot bevelhebber der stad zal benoemd worden, en verwacht nog een anderen prins van Solms, zijnde de neef van H. M. de Koningin.

Z. M. de Koning vertrekt overmorgen naar Brunswick, alwaar, in de omstreken van Wolfenbützel, een groote jagtpartij zal plaats hebben.

VAN DEN NEDERBIJ 12 Nov. Het onderzoek in de Keulse zaak wordt met grooten ijver voortgezet, alhoewel daarvan niets openbaar wordt bekend gemaakt; men gelooft intusschen, dat het proces niet voor het hof van assisen zal komen, doch wel, ten gevolge van de laatste wetten tegen het oproer, voor het landgerecht zullen worden gebracht.

WIEN 13 Nov. Men vermoedt, dat de reis van Z. M. den Keizer naar Italië tusschen de 5 à 6 miljoen gulden gekost heeft; daarentegen toont dit land zich ook erkentelijk voor de welwillendheid van het gouvernement: het Lombardisch-Venetiaansch koninkrijk heeft een kapitaal, waarvan de interesten 160,000 lires bedragen, bijeen gebracht, om de Italiaansche lijfgarde te onderhouden. Ook heeft men aan het gouvernement het aanbod gedaan, om een som van 8 miljoen lires bij te dragen, welke in 1839 door het Ministerie van financiën zouden kunnen worden gebruikt voor noodige of nuttige uitgaven, ten behoeve van het land.

Des anderen daags, terwijl CATHERINE bezig was om pluksel voor de arme zieken van het Hôtel-Dieu te maken, kreeg zij een bezoek van vrouw BRIGITTE, een baardscheeders vrouw uit de buurt.

«Het is heden een zeer schoone dag, CATHERINE; die verdiende wel ook een merkwaardige dag te zijn, in het leven van eenen zoo beminnelijke jonge dochter als gij zijt.»

«Wat wilt gij zeggen, vrouw BRIGITTE?» vroegde CATHERINE, «zonder op te houden met haar hinnen nif te raffen.»

«Dat gij uwe toestemming moest geven tot iets, dat u weinig zou kosten, en die arme JULIEN zou zeer gelukkig zou maken...»

«Mijne lieve vrouw, ik gis, waarom gij zoo spreekt. Maar het is vergeefsche moeite. JULIEN weet vóórlang, dat ik hem niet huwen wil.»

«Echter,» hernam vrouw BRIGITTE, een weinig verlegen, «hij is nu rijk, en geldekoning...»

CATHERINE glimlachte. «JULIEN,» zeide zij, «is een braaf jongman, maar ik heb niet vergeten, dat adellijk bloed in mijne aderen vloeit; de jonkvrouw DE BRAY kan nooit de vrouw zijn van eenen zondrager.»

De oude ging onvergevoegd heen.

Eenige oogenblikken daarna, werd de deur geopend, en een jongman, met blauwe oogen en blond haar, trad zachtkens binnen. Het was MÉDÉRIC. Hij droeg op zijne vuist een' schoonen vogel, die zijne vlugt nam, en, een bekend air aanslaande, zich op CATHERINE'S schouder kwam zetten. De jonkvrouw haalde den vogel aan, en liefkoosde hem. «Hij is voor u,» zeide MÉDÉRIC, met aandoeining; «ik hoop, dat gij hem niet versnaden zult.»

«Neen, zeker niet,» antwoordde zij, met erkentelijkheid.

«JULIEN is wel gelukkig,» hernam de teedere vogelaar, met eenen zucht; «hij is nu Koning, en gij zult zijne Koningin willen zijn.»

«Ach neen,» sprak CATHERINE.

«Het is maar om mij te vertroosten, dat gij zoo spreekt. Doch ik koester geen' anderen wensch, dan voor uw geluk; ik weet wel, dat eenen zoo schoone jonkvrouw, als gij zijt, geen' armen vogelaar als mij kan huwen, — ja wel, zeer arm, want nu wilt niemand mijne vogels kopen, omdat zij niet anders dan uwen naam laten hooren. Wanneer de minnaars ze ten geschenke willen geven aan hunne geliefden, roepen mijne vogels anders niet dan CATHERINE, CATHERINE! en de meisjes worden gramstorig, en

Part. Corresp. FRANKFORT 17 Nov. Het voorval betreffende de mis'andeling van de schildwacht in Keulen, waarvan ik u onlangs berigt gaf, heeft zich bevestigd; de omstandigheden, die daarbij plaats hadden, zijn echter eenigzins anders. Intusschen, wanneer men op de plaats zelve niet is, dan kan men dikwls een berigt niet met die juistheid mededeelen; het is echter te hopen, dat geene nieuwe onaangename gebeurtenissen te Keulen zullen voorvallen, daar de militairen, ten gevolge van het schandelijk mishandelen van de schildwacht, volgens bijzondere berichten, zeer opgewonden zijn. Hetgeen men echter heden uit Amsterdam schrijft, betrekkelijk het in staat van beleg stellen van genoemde stad, is onjuist; wel zijn er groote militaire voorzigtigheidsmaatregelen genomen.

Het door de groothertogelijk Hessische Kamers aan den groothertog aangeboden adres, in antwoord op de troonrede, hetgeen men in Darmstadt dankadres noemt, is geheel een weerklink der gezegde rede.

De professor in de beeldhouwkunst aan het Städtelche kunstinstuut alhier, is bezig met een standbeeld voor den onlangs overleden burgemeester, Dr. Thomas, te vervaardigen; hetgeen in onze stadsbibliotheek zal geplaatst worden; de kosten zijn op f 1000 geschat, welke door inschrijvingen zullen worden gedekt.

Naar men verneemt, is bij het comité over den spoorweg nog niet vast bepaald, of de Taunusbaan van hier op de regter of linkerzijde van den Maintzer straatweg zal beginnen; zij zou, in dat geval, aan de Bockelheiner en Galluspoort, alwaar de grondbezittingen niet zoo duur in prijs zijn, eenen aanvang nemen.

Eergisteren heeft de jonge talentvolle componist en violist de heer Haupt de winter-concerten geopend. Over het algemeen worden de concerten hier niet drok bezocht, en brengen dus den concertgever niet veel op, te meer daar geregeld om de 14 dagen, gedurende den winter, in het museum concert gegeven wordt.

Naar ik verneem, zal de bondsvergadering in de aanstaande week, en wel den 23 dezer, weder een zitting houden; den 22 zal de Nederlandsche gezant bij die vergadering uit den Rijogau weder alhier aankomen.

Gisteren zijn de zaakgelastigde des hertogs van Lucca, bij het keizerlijk Oostenrijksche hof, en de Nederlandsche majoor van Schlarbaum, in deze stad gearriveerd.

Naar men thans zegt, zal de prins Peter van Oldenburg en zijne gemalin den winter in Italië, doch de hertog van Nassau, en Hoogstedszells gezin, denzelfden in Wiesbaden doorbrengen, en, dewijl het slot aldaar nog geenszins voltooid is, zoo zal de hertog, en zijne familie, een particulier huis, in de nabijheid van hetzelfde, betrekken.

De Belgische openingsrede heeft geenen bijzonderen indruk gemaakt. Men beseft, dat vorst Leopold iets moest zeggen, om het vertrouwen des volks te behouden. Het zou belagheijk zijn, aan de woorden, «dat hij met volharding en moed, de zaak van België zal verdedigen,» eenen oorlog-zuchtigen zin te willen hechten. In België weet men zeer goed, dat, wanneer de Hollandsch-Belgische geschillen door het zwaard moesten beslecht worden, België het onderspit zou delfen, daar het Belgische leger geenszins die fysieke en morele kracht bezit, welke het Hollandsche kenmerkt. En welke beroemden naam kan België, tegen over dien van den aanvoerder der Nederlandsche krijgsmagt, stellen. Geenen enkelen, en wanneer België gedwongen werd oorlog te voeren, zou het weder Fransche bevelhebbers en officieren ter hulp moeten roepen.

Z. K. H. de Keurvorst van Hessen is heden uit Meiningen alhier aangekomen. Men wil weten, dat zijne aanwezigheid binnen deze stad betrekking heeft op de thans bij de bondsvergadering behandeld wordende Rothenburger successie-aangelegenheden. Zoo als bekend is, maken de Keur-Hessische landstanden aanspraak op de Keur-Hessische nalatenschap, als eigendom van den staat, terwijl daarentegen de Keurprins dezelve als vorstelijk domeingood wil beschouwd hebben. Men is in gespannen verwachting naar de uitspraak der bondsvergadering in dezen. Overigens schijnt de Keurprins alhier het strikste incognito te bewaren. In Hanau heeft Hoogstedszells zich bij zijne doorreis, in den afgelopen nacht, niet opgehouden.

FRANKRIJK.

PARIS 18 Nov. De Commerce behelst een artikel over de Hollandsch-Belgische zaak, waarin, onder anderen, wordt beweerd, dat de beslissing der Londonsche Conferencie is, om de 24 artikelen te handhaven, en, dat de zelve met eenparige stemmen is genomen. Genoemd blad voegt er bij, te kunnen verzekeren, dat dit besluit onherroepelijk is, terwijl alle partijen zich daaraan zullen moeten onderwerpen. Alles moet reeds voorzien zijn, in het geval, dat België zich aan het tractaat mogt willen onttrekken. Pruisen zoude met de uitvoering belast worden. De Commerce eindigt met bittere verwijten tegen de Fransche regering, die, zoo als het genoemde blad zich uitdrukt, den laatste bondgenoot van Frankrijk verlaat en in de verbodbrokking van het Belgisch grondgebied toestemt.

De hertog de Fitz-James, die zich als een aanhanger van den oudsten tak der Bourbons heeft doen kennen, en in 1830 als pair van Frankrijk zijn ontslag gegeven, is dezer dagen, in den ouderdom van 62 jaren, overleden.

SPANJE.

MADRID 11 Nov. In de zitting van de Kamer der gedeputeerden van gisteren, zijn nog benoemd drie andere vice-presidenten, zijnde de hertog de Gor, de heeren Rey en Armendariz; tot secretarissen zijn de heeren Reinoso Mayans, Gispe en Muro gekozen. De graaf de Las Navas heeft tegen de installatie van een congres, in een oogenblik, dat de stad in staat van beleg is gesteld, geprotesteerd; dit heeft geene gevolgen gehad, daar het protest niet door zeven afgevaardigden was onderleekend, zoo als bij de wet wordt vereischt.

In de Kamer der Senatoren zijn de heeren de markies de Falies, M. J. la Fernandez, de graaf Vigo en Mendrano tot secretarissen benoemd.

De Senaat ging, na deze verkiezingen, over tot de benoeming van een commissie, om een adres van antwoord op de troonrede op te maken, waartoe de heeren Calatrava, de aartsbisschop van Cordova, de markies de Folcos en de aartsbisschop van Almeria en Quintana zijn benoemd.

De Senaat zal hare zittingen eerst hervatten, wanneer de commissie het adres zal hebben opgemaakt.

verwijten aan de jonkmannen, dat zij haar ontrouw zijn geworden.»

Een traan van medelijden rolde langs CATHERINE'S wang.

Hij hernam: «Ik weet wel, dat gij mij niet bemint; doch vergun, dat ik mij aan uwe voeten nederzette, en uwen arbeid met u deele.»

Naauwelijks waren zij beide bezig met het heldadig werk, of JULIEN verscheen. CATHERINE en MÉDÉRIC naar elkander toegebogen ziende, steeg hem het bloed in het aangezicht. «Is het op die wijze,» zeide hij, met schamperheid, «dat de edele erigenaame DE BRAY gezwooren heeft, nooit een' burgerlijken te beminnen!»

«JULIEN» sprak MÉDÉRIC, «hij den naam van onze moeder, CATHERINE, is onschuldig, en wij spraken niet van liefde.»

«Snoode bedrieger!» En JULIEN wilde zijnen broeder te lijf, doch CATHERINE wierp zich tusschen beiden. In de overijling, struikelde zij over een voetschabel, en viel met een' luiden gil op den grond.

De twee broeders, hinnen twist vergetende, ter wille van haar, die er het voorwerp van was, ijlden naar haar toe. JULIEN hief haar op.

Meester PIERRE en vrouw YVETTE BIUTEAU kwamen ijlings aan.

Een koper werd geroepen. Hij vond haar in eenen zorgelijken toestand. Ondertusschen herstelde zij eerlang, maar bleef van dat tijdstip aan, kwijnende en droefgeestig.

BLADVULLING.

Tot de zeldzaamste munten, welke zich nog in muntkabinetten van weinige liefhebbers bevinden, behooren die, welke de Koningen van Engeland als heerschers van een gedeelte van Frankrijk lieten slaan. Waarschijnlijk heeft de Fransche regering alles aangewend, om deze gedenkstukken van Frankrijks vernedering te vernietigen. Slechts die, welke in Guienne geslagen werden, zijn minder zeldzaam. Van de overigen bezit het muntkabinet te Parijs slechts vijf exemplaren in goud; het muntkabinet des Konings zes, en het Britsche museum negentien. De Vorsten, wier beelde nissen op die munten prijken, zijn HENDRIK II, RICHARD I, EDUARD I, EDUARD III, DE ZWARTE PRINS, RICHARD II, HENDRIK IV en HENDRIK V.

zaad, L. Hoyack en Co. 20 l. Rogge, 27 l. Rapzaad, L. Hoyack en Co.; 12 z. Barnsteengruis, Goll en Co.; 19 schokk. Schoppen, Order. ANCLAM, L. P. de Vreede, PRUDENTIA, 42 l. Rapzaad, A. en F. Haerten,

GEDRUKT BIJ A. ZWEESSAANDE.